

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
З У. 15728/22 (14)
29.09.2022. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Богдановић, председника већа, Јелене Тишма-Јовановић и Миње Бикицки, чланова већа, са судским саветником Аном Ковачевић, записничарем, у управном спору по тужби тужиоца АА из ..., ул. ... бр. ..., чији је пуномоћник мајка ББ, ул. ... бр. ..., против туженог Секретаријата за имовинско-правне послове, грађевинску и урбанистичку инспекцију града Београда, Сектора за другостепени управни поступак, сада Секретаријат за инспекцијске послове, Сектор за другостепени управни поступак из грађевинске области, Београд, 27. марта бр. 43-45, ради поништаја решења XXI-05 број: 351.1-330/2013 од 09.12.2013. године, уз учешће заинтересованог лица ВВ, чији је пуномоћник Радоје Нешковић, адвокат из Београда, ул. Гласиначка бр. 1, у предмету грађевинском, у нејавној седници већа одржаној дана 29.09.2022. године, донео је

П Р Е С У Д У

I Тужба се **УВАЖАВА, ПОНИШТАВА СЕ** решење Секретаријата за имовинско-правне послове, грађевинску и урбанистичку инспекцију града Београда, Сектора за другостепени управни поступак XXI-05 број: 351.1-330/2013 од 09.12.2013. године и предмет **ВРАЋА** туженом органу на поновно одлучивање.

II **ОБАВЕЗУЈЕ СЕ** тужени Секретаријат за имовинско-правне послове, грађевинску и урбанистичку инспекцију града Београда, Сектор за другостепени управни поступак, да тужиоцу АА из ..., ул. ... бр. ..., надокнади трошкове управног спора у износу од 17.870,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

III **ОДБИЈА СЕ** захтев заинтересованог лица ВВ за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Оспореним решењем туженог Секретаријата за имовинско-правне послове, грађевинску и урбанистичку инспекцију града Београда, Сектора за другостепени управни поступак XXI-05 број: 351.1-330/2013 од 09.12.2013. године одбијена је жалба тужиоца поднета против решења Одељења за грађевинске и комуналне послове Управе градске општине Нови Београд у Београду, број: VIII-351-302/13 од 19.09.2013. године. Наведеним првостепеним решењем одбијен је, као неоснован, захтев тужиоца за издавање грађевинске дозволе за претварање и адаптацију заједничких просторија – остава станара (укупно 17) и заједничког ходника који се искључиво користи за приступ предметним оставама, све заједно укупне површине $P=86,60\text{m}^2$, у независну стамбену јединицу површине $P=72,21\text{m}^2$, у поткровљу стамбене зграде у ул. ... бр. ... у ...

Пресудом Управног суда 3 У. 2134/14 од 28.12.2017. године, ставом I диспозитива одбијена је тужба тужиоца поднета против оспореног решења туженог, ставом II диспозитива одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора, док је ставом III диспозитива обавезан тужилац да заинтересованом лицу ВВ у ..., надокнади трошкове управног спора у укупном износу од 18.000,00 динара.

Против наведене пресуде тужилац је изјавио Уставном суду уставну жалбу.

Одлуком Уставног суда број: Уж-965/2018 од 10.03.2022. године, тачком 1. диспозитива, усвојена је уставна жалба тужиоца и утврђено да је пресудом Управног суда У. 2134/14 од 28.12.2017. године повређено право подносиоца уставне жалбе на правично суђење, зајемчено одредбом члана 32. став 1. Устава Републике Србије. Тачком 2. диспозитива одлуке Уставног суда поништена је пресуда Управног суда У. 2134/14 од 28.12.2017. године и одређено да исти суд донесе нову одлуку о тужби подносиоца уставне жалбе поднетој против означеног решења. Истом одлуком, тачком 3. диспозитива, усвојена је уставна жалба тужиоца и утврђено да је у управном поступку који је вођен пред Одељењем за грађевинске и комуналне послове Управе градске општине Нови Београд, у предмету број VIII-351-302/13 (раније предмет број III-351-84/03), повређено право подносиоца уставне жалбе на суђење у разумном року, зајемчено одредбом члана 32. став 1. Устава Републике Србије, док се у преосталом делу уставна жалба одбацује, а тачком 4. диспозитива утврђено је право подносиоца на накнаду нематеријалне штете у износу од 700 евра, у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан исплате. Накнада се исплаћује на терет буџетских средстава – раздео Министарства правде и државне управе.

Према образложењу наведене одлуке, Уставни суд је констатовао да су спореном пресудом Управног суда била спорна следећа правна питања: 1. да ли станарска остава која се налази у таванском простору стамбене зграде може бити откупљена заједно са станом у тој згради; 2. да ли одлука о уступању права трајног коришћења просторије у којој се налазе станарске оставе мора бити донета сагласношћу свих власника станова који имају оставе у тој просторији; 3. да ли је након

ступања на снагу Закона о планирању и изградњи из 2009. године инвеститор био у обавези да достави урбанистичку сагласност, ради одлучивања о захтеву за издавање грађевинске дозволе поднетом 2003. године, ако за извођење радова који су предмет захтева више није потребна грађевинска дозвола. Уставни суд је даље констатовао: да скупштина зграде уређује начин коришћења заједничких делова зграде већином од укупног броја чланова и може донети одлуку да се заједничке просторије претворе у стан; да инвеститор радова и стамбена зграда своје међусобне односе уређују уговором, који се закључује у писменој форми, оверава у суду и служи као доказ о праву извођења радова у смислу одредаба Закона о планирању и изградњи објеката; да на заједничким деловима зграде и уређајима у згради власници посебних делова зграде имају право заједничке недељиве својине; да се поступак по захтеву за издавање грађевинске дозволе, поднетом пре ступања Закона о планирању и изградњи из 2003. године, настављао по одредбама Закона о изградњи објеката; да се према одредбама Закона о планирању и изградњи из 2009. године, радови који се односе на адаптацију и промену намене уз извођење грађевинских радова врше на основу решења којим се одобрава извођење тих радова, а не на основу грађевинске дозволе; да за извођење тих радова није потребно прибавити акте органа надлежног за послове урбанизма – локацијску дозволу, нити информацију о локацији.

Уставни суд је оценио да је у оспореној пресуди Управног суда дат уставноправно прихватљив одговор на прво спорно правно питање, јер је суд правилно оценио да предметне оставе представљају заједничке делове зграде који служе само неким посебним деловима зграде. Разматрајући друго спорно правно питање Уставни суд је констатовао да одредабама раније важећег Закона о одржавању стамбених зграда није био посебно уређен поступак одлучивања о уступању права коришћења заједничког дела зграде који користе само неки власници посебних делова зграде. Стога је Уставни суд нашао да уколико заједнички део зграде користе само поједини власници посебних делова зграде, одлуку о уступању права коришћења тог дела зграде не може донети већина од укупног броја чланова скупштине зграде, ако међу њима нису власници посебних делова зграде који користе тај део зграде. У вези са одлукама о питањима која се односе на промену намене заједничке недељиве својине Уставни суд је указао на становиште које је изразио у одлуци ГУ-95/2006 од 17.03.2011. године, према коме се такве одлуке могу доносити под условом да сви етажни власници имају право једнаког одлучивања о начину коришћења заједничких делова зграде, али да такав правни став не подразумева да је за одлуку о начину коришћења заједничких делова зграде неопходна сагласност свих етажних власника. Суд је нашао да право једнаког одлучивања етажних власника о начину коришћења заједничких делова зграде значи да глас сваког појединог етажног власника има једнаку вредност, независно од површине стана које ово лице поседује или неког другог критеријума, а не да се и овакве одлуке могу донети искључиво једногласно, односно сагласношћу свих етажних власника. Полазећи од изложеног, а имајући у виду да оспорена пресуда Управног суда не садржи одредбе материјалног права чијом применом је оцењено да је за одлуку о уступању права коришћења на предметним станарским оставама потребна сагласност свих власника станова који имају оставу у тој просторији, Уставни суд сматра произвољним наведено становиште Управног суда. Разматрајући треће спорно правно питање, Уставни суд је констатовао да је Секретаријат за урбанизам и грађевинске

послове, дописом од 22.10.2010. године, обавестио подносиоца уставне жалбе да нема услова за поступање по одредбама Закона о планирању и уређењу простора и насеља, којом је била предвиђена урбанистичка сагласност, као и да се радови на промени намене и адаптације постојећег простора у оквиру габарита и волумена изводе на основу одобрења за извођење радова у смислу члана 145. Закона о планирању и изградњи те да са становишта урбанизма нема сметњи за извођење предметних радова. Уставни суд је стога нашао да оспорена пресуда не садржи уставноправно прихватљиве разлоге за оцену да недостављање урбанистичке сагласности, у конкретном случају, значи да подносилац уставне жалбе није доставио комплетну техничку документацију. Полазећи од изложеног Уставни суд је нашао да је у оспореној пресуди, произвољном применом материјалног права, оцењено да је предметни захтев подносиоца уставне жалбе требало одбити као неоснован. Имајући у виду наведено Уставни суд је, не прејудицирајући одлуку у предметној управној ствари, утврдио повреду права на правично суђење, зајемченог чланом 32. став 1. Устава и сагласно одредби члана 89. став 1. Закона о Уставном суду, у овом делу усвојио уставну жалбу одлучујући као у тачки 1. изреке. Имајући у виду природу утврђене повреде права у конкретном случају, сагласно одредби члана 89. став 2. Закона о Уставном суду, суд је поништио пресуду Управног суда У. 2134/14 од 28.12.2017. године и одредио да исти суд донесе нову одлуку о тужби подносиоца уставне жалбе поднетој против оспореног решења, одлучујући као у тачки 2. изреке. Уставни суд је оценио преурањеним захтев уставне жалбе да се утврди повреда права на имовину, гарантованог чланом 58. Устава па је, сагласно одредби члана 36. став 1. тачка 7) Закона о Уставном суду, уставну жалбу у овом делу одбацио, решавајући као у другом делу тачке 3. изреке, док је сагласно одредби члана 89. став 1. Закона о Уставном суду, одлучио као у првом делу тачке 3, усвојио уставну жалбу тужиоца и утврдио да је у предметном управном поступку повређено право тужиоца на суђење у разумном року. Одлуку као у тачки 4. изреке, Уставни суд је донео на основу члана 89. став 3. Закона о Уставном суду.

У тужби коју је поднео Управном суду, преко пуномоћника, дана 10.02.2014. године, тужилац је оспорио законитост решења туженог органа због непоступања по правилима поступка, нетачно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и неправилно примењеног материјалног права. Сматра да је неисправна одлука туженог да није доставио сву документацију предвиђену одредбом члана 27. Закона о изградњи објеката, који је важио у време подношења захтева, а који услов се односи на урбанистичку сагласност. Ово посебно из разлога што је тужилац учинио све да поступи по налогу који му је доставио првостепени орган те да је, између осталог, доставио и допис Секретаријата за урбанизам и грађевинске послове IX-02 број: 350.5-195/2010 од 22.10.2010. године, из кога проистиче да тај орган више не издаје урбанистичку сагласност, већ локацијску дозволу као аналогни правни документ, те да, у конкретном случају, због промене прописа нема услова за издавање локацијске дозволе, јер она за претварање постојећих заједничких просторија није ни потребна, обзиром да се радови на промени намене и адаптације изводе на основу одобрења за извођење радова, те да се промена намене предметних заједничких просторија може извршити, јер нема сметњи са становишта урбанизма. У вези наведеног истиче да јесте доставио одговарајући аналогни правни документ, па није јасно, нити се из образложења побијаног решења може утврдити, зашто тужени орган не поштује уредно

достављено одговарајуће изјашњење надлежног органа које замењује урбанистичку сагласност. Поред тога, приликом доношења оспореног решења тужени орган није ценио зашто није прихватио као релевантан доказ налаз и мишљење вештака грађевинске струке од маја 2009. године, којим је на несумњив начин утврђено да спорна заједничка просторија представља самосталну грађевинску целину и независну етажу, која ни једним делом не представља саставни део било ког стана и не чини јединствену грађевинску целину са било којим станом у наведеној згради. Указује и да оспорено решење не садржи ни образложење зашто тужени сматра да тужилац није доставио доказ о праву коришћења предметне заједничке просторије, када је уз захтев доставио одлуку Скупштине стамбене зграде, уговор о уступању заједничке просторије као и анекс тог уговора, закључених у законом прописаној форми. Уз наведено истиче да тужени није ценио више навода истакнутих у жалби, на који начин је такође дошло до повреде правила управног поступка. На основу ових и других навода детаљно изнетих у тужби, предложио је да суд донесе пресуду у спору пуне јурисдикције или да, уколико нађе да за такво одлучивање нема услова, уважи тужбу, поништи оспорено решење и предмет врати туженом органу на поновно одлучивање, те да обавезе туженог на надокнаду трошкова управног спора у износу од 36.000,00 динара за састав тужбе по АТ и за трошкове по ТТ.

Тужени орган је, у одговору на тужбу, остао у свему код навода изнетих у оспореном решењу, па је предложио да суд тужбу, као неосновану, одбије.

Заинтересовано лице ВВ, је преко пуномоћника, у одговору на тужбу, оспорило све наводе тужбе и истакло да је оспорено решење правилно и на закону засновано. Предложило је да суд тужбу одбије, као неосновану, и да обавезе тужиоца на надокнаду трошкова поступка.

Поступајући у извршењу одлуке Уставног суда, Управни суд је одржао усмену јавну расправу дана 28.09.2022. године, у одсуству уредно позваног туженог и заинтересованог лица, у складу са чланом 38. став 1. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", број 111/09).

Пуномоћник тужиоца је, у речи на усменој расправи, у свему остао при детаљно датим разлозима у тужби и предложио је да суд тужбу уважи, поништи оспорено решење и предмет врати на поновно одлучивање. Трошкове је тражио у износу од 78.500,00 динара за састав тужбе/поднеска, заступање на расправи и за судске таксе на тужбу и одлуку по одмерању суда.

Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са чланом 41. став 1. Закона о управним споровима, Управни суд је оценом навода тужбе, одговора на тужбу туженог и заинтересованог лица, као и списка предмета ове управне ствари нашао да је тужба основана.

Из образложења оспореног решења произлази да је првостепено решење донето у поновном поступку, у извршењу решења туженог XXI-05 број: 351.1-738/2010 од 21.01.2011. године, којим је поништено раније донето решење првостепеног органа и

предмет враћен на поновни поступак и одлучивање. У поновном поступку, првостепени орган је донео решење којим је одбио, као неоснован, захтев тужиоца за издавање грађевинске дозволе за претварање и адаптацију заједничких просторија – остава станара (укупно 17) и заједничког ходника који се искључиво користи за приступ предметним оставама, све заједно укупне површине $P=86,60m^2$, у независну стамбену јединицу површине $P=72,21m^2$, у поткровљу стамбене зграде у ул. ... бр. ... у ..., из разлога што тужилац није испунио услове прописане одредбом члана 27. Закона о изградњи објеката, који је важио у време подношења захтева, јер уз захтев није доставио сву прописану документацију и недостаје урбанистичка сагласност, нити је доставио доказ о праву коришћења предметне просторије у поткровљу стамбене зграде у ул. ... бр. ... у ..., издељене на 17 станарских остава – шупа и заједничког ходника, преко којег се долази до остава, с тим да предметне оставе припадају становима од броја 8-24 и не представљају заједничке просторије зграде којима би стамбена зграда располагала у смислу члана 21. Закона о одржавању стамбених зграда. Првостепени орган је ценио одлуку Скупштине зграде у ул. ... бр. ... и уговор Ов.бр. 879/2001 о уступању спорних просторија, али исти није прихватио, јер сагласност није дало 7 власника станова којима припадају предметне станарске оставе. Тужени орган је, у поступку по жалби, утврдио да је првостепено решење у свему правилно и на закону засновано, те да истим није повређен закон на штету тужиоца. Ценећи, између осталих, навод жалбе да је погрешно примењена одредба члана 21. Закона о одржавању стамбених зграда, којом одредбом је прописана сагласност већине етажних власника, а коју тужилац има, а не сагласност 100% етажних власника, тужени је утврдио да је првостепени орган децидно навео да сваки власник стана располаже одређеном оставом, која представља припадак тог стана у смислу одредаба Закона о основама својинско-правних односа, те да, у односу на спорне станарске оставе, нема места примени одредаба члана 21. Закона о одржавању стамбених зграда. Наиме, станарске оставе представљају заједничке делове зграде који служе само неким, а не свим посебним деловима, те на тим просторијама трајно право коришћења имају власници тих посебних делова, који су једини овлашћени да располажу тим делом. Стога, наведена одлука не може да буде основ за пренос права коришћења на станарским оставама власника станова. На основу изнетог тужени орган је, сагласно члану 230. Закона о општем управном поступку, одлучио као у диспозитиву оспореног решења и изјављену жалбу одбио, као неосновану.

Према одредби члана 166. став 2. Устава Републике Србије (“Службени гласник РС”, број 98/06), одлуке Уставног суда су коначне, извршне и општеобавезујуће.

Одредбом члана 171. Устава прописано је да је свако дужан да поштује и извршава одлуке Уставног суда (став 1.); да Уставни суд својом одлуком уређује начин њеног извршења, када је то потребно (став 2.); а да се извршење одлука Уставног суда уређује законом.

Одредбом члана 104. став 1. Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", бр. 109/07...103/15), прописано је да су државни и други органи, организације којима су поверена јавна овлашћења, политичке странке, синдикалне и друге

организације, удружења грађана или верске заједнице, дужни да, у оквиру својих права и дужности, извршавају одлуке и решења Уставног суда.

Одредбом члана 89. став 2. истог закона прописано је да, када Уставни суд утврди да је оспореним појединачним актом или радњом повређено или ускраћено људско или мањинско право и слобода зајемчена Уставом, може поништити појединачни акт, забранити даље вршење радње или одредити предузимање друге мере или радње којом се отклањају штетне последице утврђене повреде или ускраћивања зајемчених права и слобода и одредити начин правичног задовољења подносиоца.

Одредбом члана 14. став 1. тачка 8) Закона о одржавању стамбених зграда (“Службени гласник РС” бр. 44/95...88/11) било је прописано да Скупштина зграде уређује начин коришћења заједничких делова зграде.

Одредбом члана 21. истог закона било је прописано да Скупштина зграде може донети одлуку да се заједничке просторије претворе у стан или пословни простор, ако су за то испуњени услови по прописима о планирању и уређењу простора и изградњи објеката (став 1.); да се одлука из става 1. овог члана доноси већином од укупног броја чланова скупштине зграде (став 3.); да се на закључивање уговора о уређивању међусобних односа зграде и инвеститора претварања сходно примењују одредбе члана 18. ст. 3, 4. и 5. овог закона.

Одредбом члана 19. став 2. Закона о основама својинскоправних односа (“Службени лист СФРЈ”, бр. 6/80 и 36/90, “Службени лист СРЈ”, број 29/96 и Службени гласник РС”, број 115/05) прописано је да на заједничким деловима зграде и уређајима у згради власници посебних делова зграде имају право заједничке недељиве својине.

Одредбом члана 27. став 1. Закона о изградњи објеката (“Службени гласник РС”, бр. 44/95...43/01) који се примењивао на дан подношења захтева од стране тужиоца, било је прописано да уз захтев за издавање грађевинске дозволе инвеститор подноси: 1) главни пројекат у три примерка, потврђен од стране надлежног органа да је урађен у складу са урбанистичком дозволом са извештајем о извршеној техничкој контроли; 2) доказ о праву својине, односно праву коришћења грађевинског земљишта ради изградње, односно доказ о праву својине, односно праву коришћења објекта ради реконструкције објекта; 3) доказ о уређивању међусобних односа са организацијом која уређује грађевинско земљиште у погледу плаћања накнаде; 4) сагласности, мишљења и друге доказе утврђене посебним прописима.

Одредбом члана 46. став 1. Закона о планирању и уређењу простора и насеља (“Службени гласник РС”, бр. 44/95...46/98) било је прописано да се урбанистичком сагласношћу на техничкој документацији потврђује да је техничка документација израђена у складу са урбанистичком дозволом.

Одредбом члана 171. Закона о планирању и изградњи (“Службени гласник РС”, бр. 47/03 и 34/06) било је прописано да ће се решавање захтева за издавање грађевинске дозволе, употребне дозволе и других захтева за решавање о појединачним правима и обавезама, поднетих до дана ступања на снагу овог закона,

наставити по прописима који су важили до дана ступања на снагу овог закона.

Одредбама Закона о планирању и изградњи (“Службени гласник РС”, бр. 72/09...121/12) у тексту који је био на снази на дан доношења првостепеног решења било је прописано да се уз захтев за издавање грађевинске дозволе прилаже доказ о праву својине, односно закупа на грађевинском земљишту, односно доказ о праву својине на објекту ако се изводе радови на надзиђивању објекта (члан 135. став 1. тачка3)); да се извођење радова који се односе, између осталог, на адаптацију и промену намене уз извођење грађевинских радова врши на основу решења којим се одобрава извођење тих радова, које издаје орган надлежан за издавање грађевинске дозволе (члан 145. став 1.); да се уз захтев за издавање решења из става 1. овог члана подноси доказ о праву својине у складу са чланом 135. овог закона (члан 145. став 2. тачка 1.).

Одредбама члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку (“Службени лист СРЈ”, бр. 33/97 и 31/01, “Службени гласник РС”, бр. 30/10) било је прописано, између осталог, да образложење решења садржи: кратко излагање захтева странака, утврђено чињенично стање, по потреби и разлоге који су били одлучни при оцени доказа, разлоге због којих није уважен који од захтева странака, правне прописе и разлоге који с обзиром на утврђено чињенично стање упућују на решење какво је дато у диспозитиву.

Имајући у виду изнето, Управни суд налази да је тужени орган повредио закон на штету тужиоца када је одбио, као неосновану, његову жалбу изјављену на првостепено решење којим је одбијен, као неоснован, његов захтев за издавање грађевинске дозволе за претварање и адаптацију заједничких просторија – остава станара и заједничког ходника у независну стамбену јединицу, у поткровљу стамбене зграде у ул. ... бр. ..., у ... Ово стога што оспорено решење не садржи одредбе материјалног права чијом применом је оцењено да је за одлуку о уступању права коришћења на предметним оставама потребна сагласност свих власника станова који имају оставе у тој просторији, на који начин је повређена цитирана одредба члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку, будући да решење не садржи правне прописе који с обзиром на утврђено чињенично стање упућују на решење какво је дато у диспозитиву. Наведена одредба Закона о општем управном поступку је повређена и из разлога што се не може узети као правилна оцена туженог да недостављање урбанистичке сагласности значи да тужилац није доставио комплетну документацију. Ово посебно имајући у виду допис Секретаријата за урбанизам и грађевинске послове од 22.10.2010. године.

Са изнетих разлога Управни суд је одлучио као у диспозитиву пресуде, применом одредбе члана 40. став 2. и члана 42. став 1. Закона о управним споровима. У извршењу ове пресуде тужени орган је дужан да донесе ново и на закону засновано решење о тужиочевој жалби, придржавајући се примедба суда изнетих у пресуди у року и на начин прописан одредбом члана 69. став 2. Закона о управним споровима.

Одлучујући о захтеву тужиоца за надокнаду трошкова управног спора,

Управни суд је нашао да је захтев делимично основан, те да је тужилац имао трошкове за састав тужбе од стране адвоката у износу од 16.500,00 динара, које је суд определио сагласно тарифном броју 43. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката ("Службени гласник РС", бр. 121/12, 99/20 и 37/21), као и трошкове судских такси на тужбу у износу од 390,00 динара и пресуду у износу од 980,00 динара, сагласно Тарифним бр. 28. и 29. Таксене тарифе Закона о судским таксама ("Службени гласник РС", бр. 28/94...95/18). Нису признати трошкови за заступање на усменој јавној расправи, јер тужилац није заступан од стране пуномоћника из реда адвоката. Са тих разлога суд је, на основу чл. 66. и 67. Закона о управним споровима и чл. 150. и 153. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/17...18/20), који се сходно примењују на основу члана 74. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу II диспозитива пресуде.

Одлуку као у ставу III диспозитива пресуде суд је донео имајући у виду да заинтересовано лице ВВ није успело у овом управном спору, па је захтев за надокнаду трошкова спора одбијен, применом одредби чланова 66, 67. и 74. Закона о управним споровима, уз сходну примену члана 153. Закона о парничном поступку.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 29.09.2022. године, 3 У. 15728/22 (14)

Записничар
Ана Ковачевић, с.р.

Председник већа-судија
Гордана Богдановић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

СС